

Problém dnešní doby je, že se často díváme pouze k horizontu vlastního života a nemyslíme dostatečně na ty, kteří přijdou po nás

Jakub Cigler se řadí k architektům, kteří od roku 1989 výrazně spoluutváří novou podobu Prahy. Jeho architektonické návrhy i realizace dosahují velkého měřítka – od administrativních a polyfunkčních komplexů přes urbanistické studie až po projekty proměňující celé části města. I to byl jeden z důvodů niternějšího uvažování o odpovědnosti architektury vůči městskému prostředí. Udržitelnost pro něj není pouze otázkou materiálů, ale také energie, vody, vegetace, veřejného prostoru a uhlíkové stopy stavby. V současnosti se tento přístup výrazně propisuje do projektu Dřevák, který se má stát největší bytovou dřevostavbou v Česku. V rozhovoru Jakub Cigler mluví o cestě k udržitelnějšímu developmentu i o tom, proč změna nemusí začínat velkým gestem, ale promyšleným obratem směru.

Jak se v průběhu let proměňovalo měřítko, ve kterém jako architekt uvažujete?

Když se ohlídím zpět, připadá mi přirozené, že se architekt v průběhu života posouvá mezi různými měřítky. Po škole mě přitahovaly především interiéry, výstavy, galerie, design a menší stavby.

Dnes mě stále více zajímá urbanismus, a to nikoli jako disciplína oddělená od architektury, ale jako způsob, jak přemýšlet o městu v celé jeho komplexnosti. Od toho, jak v něm lidé budou žít a pohybovat se, přes podobu veřejných prostor až po interiéry jednotlivých budov. Všechna tato měřítka spolu úzce souvisejí.

Kdybyste měl svou profesní dráhu rozdělit do tří skutečně klíčových období, jaká by to byla?

Těch zásadních zlomů bylo v mém profesním životě několik a nevím, zda je vtěsnám do tří údobí. Tím prvním určitě byl vstup do architektonické praxe. Školu jsem končil dva roky před revolucí a představoval jsem si, že nastoupím do některého z tehdejších ústavů a budu si tam v klidu jako zaměstnanec pracovat. Jenže záhy jsem zjistil, že se v této pasivní roli nedokážu cítit dobře a důležitý zlom v mé kariéře přišel díky Janu Kaplickému. Byl to on, kdo mě nasměroval do světa – vycestoval jsem a postupně jsem pracoval v Londýně, New Yorku, Haagu i Frankfurtu, kde jsem získával zkušenosti, které bych doma nikdy nenabyl.

Na jakých projektech jste v zahraničí pracoval?

V Holandsku jsem realizoval menší přístavbu galerie a věnoval se i interiérum, stejně jako později v New Yorku. Byla to pro mě příprava na zcela jiný způsob života i práce, a to nejen z hlediska architektury nebo navrhování, ale také ve vztahu ke klientům. V Československu něco takového vůbec neexistovalo. Vztahy za socialismu byly velmi pasivní, termíny se často nedodržovaly a všechno zůstávalo tak trochu na vodě. Oproti tomu v zahraničí vládl tvrdý byznys a pevná pravidla. Když jsem se vrátil, začal jsem pracovat na volné noze a přijímal první menší zakázky. Pak se ke mně přidal jeden kolega, následoval další a práce přibývala. Přirozeně to samo od sebe začalo postupně růst.

Který projekt znamenal první skutečně zásadní zlom pro vaše studio?

Byl to kancelářský areál The Park na Chodově, jenž jsme realizovali pro amerického investora. Dodnes nechápu, čím jsme si tehdy získali takovou důvěru. Pro tento typ projektu jsme museli vybudovat úplně jiné studio a sestavit velký tým. Spolupracoval jsem tehdy s Vitem Mással a Davidem Chisholmem. Odvážným, ale zcela zásadním krokem bylo přizvat Vincenta Maraniho z chicagského ateliéru Murphy/Jahn. Potřebovali jsme totiž někoho, kdo dokáže připravit prováděcí projekt velkého rozsahu, a on pracoval například na berlínském Sony Center nebo Munich Airport Center. Navíc u nás tenkrát chyběly specializované profese, ať už v oblasti vzduchotechniky, nebo technických zařízení budov. I proto jsme přizvali londýnskou inženýrskou a projekční společnost Arup. Najednou to byla úplně jiná jízda.

Co byl další milník, řekněme zásadní obrat, ve vašem profesním směřování?

Další etapa začala ve chvíli, kdy jsem se rozešel s partnery v CMC Architects

a s Vincentem Maraním založil Cigler Marani Architects. Na úspěch The Parku jsme navázali dalšími administrativními projekty a kancelář postupně získávala mezinárodní rozměr, takže kolem roku 2015 jsme už měli opravdu široký záběr. Působili jsme v Moskvě, kde jsme pro PPF navrhli Com City, rozsáhlý administrativní a multifunkční areál. V podstatě šlo o celou novou čtvrť. Zároveň jsme se pokoušeli otevřít pobočky v Hongkongu, Dubaji a Londýně. Měli jsme pocit, že zachráníme celý svět. Jenže pak se sešlo několik okolností a já si uvědomil, že takhle pokračovat nechci. Pochopil jsem skutečný význam slova udržitelnost – nejen v architektuře, ale v mnohem širším smyslu. Došlo mi, že celý svět funguje způsobem, který je ve své podstatě neudržitelný.

Jaké události vás vedly k tomuto uvědomění?

Postupně to ve mně bobtnalo a stále silněji jsem vnímal rozjetý parník stavebního průmyslu – systém, který nepřetržitě betonuje a prostřednictvím technologií vytváří dojem, že všeho je dostatek. Jenže takhle nelze pokračovat donekonečna. Netýká se to jen Prahy nebo Česka, ale celého světa. Samozřejmě že jeden člověk tento parník neotočí, ale lidé s podobným uvažováním by měli co nejvíc usilovat změnit jeho směr.

Domnívala jsem se, že váš obrat k udržitelnosti souvisí především s tím, že pracujete pro developerské společnosti a navrhujete rozsáhlé administrativní i rezidenční projekty. Podílíte se na utváření celých městských čtvrtí, a právě rozsah těchto zásahů vás jako architekta vede k mnohem větší odpovědnosti vůči prostředí.

V této souvislosti jsem často přemýšlel o cestě Martina Rajniše. Když odešel z D.A. Studio, začal se věnovat menším, především dřevěným stavbám. Uvažoval jsem, zda se nevydat podobným směrem.

Naše kancelář si ale v průběhu let vybudovala určité postavení v prostředí developmentu. S tím podle mě přichází i odpovědnost. Když za námi někdo přijde s velkým projektem, měli bychom se jej pokusit posunout správným směrem. Samozřejmě se to snadno říká, ale mnohem hůře dělá. Radlický Dřevák je zatím prvním konkrétním projektem, který je už ve stavbě, a i když z toho projektu mám

JAKUB CIGLER

Vystudoval Fakultu architektury ČVUT, kterou absolvoval v roce 1987, a bezprostředně poté nastoupil do Sportprojektu Praha, kde zůstal do roku 1988. Zásadní zlom v jeho profesním směřování přišel v roce 1986, kdy odjel pracovat do zahraničí a prošel londýnskými kanceláři Richard Horden Associates a Future Systems Jana Kaplického. Po návratu do Prahy založil v roce 1990 Studio Jakub Cigler, o rok později se stal prorektorem Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze a v roce 1993 na její katedře architektury získal docenturu.

V letech 1992 až 1999 byl partnerem v ateliéru AIM, poté v letech 1999 až 2001 vedl svou praxi v CMC Architects. V roce 2001 spoluzaložil s Vincentem Maraním kancelář Cigler Marani Architects, která se po Maraniho odchodu v roce 2015 přejmenovala na Jakub Cigler Architekti. Dnes patří k největším českým architektonickým kancelářím se zaměřením na administrativní, polyfunkční, rezidenční a urbanistické projekty.

K jejím nejvýznamnějším realizacím patří The Park, Florentinum, Quadrio, Visionary, přemostění Masarykova nádraží, ComCity, Victoria Palace, Palác Savarin, nádraží Bubny nebo vinařství THAYA. V oblasti urbanismu a veřejného prostoru se Cigler podílel mimo jiné na proměně Václavského náměstí, rozvoji území Bubny a na řadě studií zaměřených na pražské brownfieldy.

Jeho práce si odnesla řadu domácích i mezinárodních ocenění. Za bratislavský Digital Park obdržel v roce 2009 Cenu Dušana Jurkoviče, projekt The Park uspěl v International Design Awards a Florentinum bylo v roce 2014 vyhlášeno v rámci CEEQA nejlepším kancelářským developmentem roku. K novějším úspěchům patří titul Stavba roku 2024 pro Masaryčku a Cena společnosti Central Group za inovativní přístup k řešení nového bydlení, udělená projektu Victoria Palace v rámci České ceny za architekturu 2025.

velkou radost, současně vidím, že je možné usilovat o ještě udržitelnější přístup. Různé certifikace, například LEED nebo BREEAM, na mě někdy působí, řečeno ostře, jako greenwashing. Nechci je zpochybňovat, ale nic skutečně zásadního, co by změnilo svět, se v nich neodehrává.

Jakou otázku by si měl investor položit, než začne mluvit o požadavcích na LEED nebo BREEAM?

Problém je daleko hlubší. Netýká se jen architektů, ale celého stavebního byznysu, který byl po desetiletí určitým způsobem formován a zároveň odpovídá očekáváním společnosti. Uživatelé logicky očekávají, že budova bude splňovat kritéria tepelné pohody, tedy že bude klimatizovaná. Z důvodu hygienických norem z minulého století je nutné, aby budova měla velkoplošné prosklení, které do interiéru pouští velké množství slunečního

záření, tedy tepla, jež se musí následně nákladně chladit, což má řadu neekologických dopadů. Ti, kteří sedí u obrazovek, ale tolik světla nepotřebují, takže nakonec zatáhnou žaluzie, ale ten tepelný zisk už v budově je a tím se provoz prodražuje. Zadáání, normy a jednotlivé limity si tak v mnoha ohledech vzájemně odporují. Normy vás také nutí vybudovat velké množství parkovacích míst. Tím do města přivedete další auta, která následně stojí v kolonách. V takovém systému se s klientem jen velmi obtížně hledá skutečně ekologické řešení. Jinými slovy, problém úzce souvisí se zastaralými normami, které u nás bohužel stále platí a jejich změna se jeví jako neřešitelný úkol.

Aktivita lidí, kteří na tyto problémy upozorňují, jsou navíc často zesměšňovány a ve společnosti vzniká pocit, že přehánějí. Česká většinová společnost si podle mě stále plně neuvědomuje, v jakém stavu se nacházíme a kam jako lidstvo směřujeme. V této situaci je změna filozoficky i prakticky nesmírně obtížná.

„Samozřejmě že jeden člověk parník neotočí, ale lidé s podobným uvažováním by měli co nejvíc usilovat změnit jeho směr.“

Dalším z problémů dnešní doby je, že se často díváme pouze k horizontu vlastního života a nemyslíme dostatečně na ty, kteří přijdou po nás. Když si někdo dříve stavěl statek, nestavěl jej pouze pro sebe, ale pro další generace své rodiny. Když vysadil les, věděl, že ho budou využívat až jeho děti nebo vnuci. Právě tento způsob uvažování nám dnes podle mě chybí, protože jsme příliš soustředěni sami na sebe, ale to už jsme se od architektury vzdálili na kilometry daleko. Ale myslím si, že to s architekturou a architekty úzce souvisí.

Udržitelnost se dnes netýká jen dřeva jakožto materiálu, je to i otázka vody a energií. Jak tuto komplexnost promítáte do své architektury?

Dřevo se týká především samotné stavby, tedy toho, z čeho a jakým způsobem je dům postaven. Udržitelnost objektu se ale musí posuzovat i v souvislosti s jeho dalším životem, tedy s tím, kolik energie spotřebuje, jak hospodaří s vodou a jak funguje v běžném provozu.

Náš kolega jistou dobu pracoval ve Spojených státech se systémy LID (Low Impact Development) a už před 15 lety, kdy se o modrozelené infrastruktúře téměř nemluvalo, začal tyto principy vnášet do našich projektů. Namísto velkých podzemních nádrží jsme se snažili hledat přirozenější způsoby, jak dešťovou vodu zadržet přímo v místě a dále ji využívat, například pro vegetaci a zelené střechy, aby jednoduše neodtekla pryč.

Dalším velkým tématem jsou fasády, tepelná technika a energetické fungování budov, a na každou z těchto oblastí máme v kanceláři specialisty. Součástí týmu jsou i zahradní architekti, kteří vstupují do projektu už od samotného počátku.

Kdy jste si začal uvědomovat, že zelená krajina mohou být pro kvalitu projektu stejně důležité jako samotná budova?

Už na konci 90. let při práci na The Parku na Chodově. Tehdejší klient nás vlastně přiměl, abychom se krajinou a veřejným prostorem zabývali mnohem důsledněji. Praha byla v té době poměrně šedivá a mně se najednou otevřely oči. Uvědomil jsem si, že pohled do zeleně je důležitý pro lidskou psychiku.

Dnešní dům je nejkrásnější v okamžiku dokončení a potom začíná stárnout. Staré stavby z kamene nebo masivního dřeva získávají časem přirozenou patinu, zatímco současné materiály, které jsou jen jejich náhražkami, tento půvab postrádají. Oproti tomu příroda se postupem času stává stále krásnější. Možná bych to jako architekt neměl říkat nahlas, ale myslím si to.

V jednom z dřívějších rozhovorů jste řekl, že „Odpovědnost za environmentálně senzitivnější projekt nemá přicházet jen od klienta, ale od architekta a projektového týmu“ – naráží vaše nápady u investorů a na co konkrétně?

Nefunguje, abyste apelovali na emoce. Říkat, že dřevo voní a zeleň působí příjemně, jsou sice důležitá fakta, ale investora nepřesvědčí. Je důležité poukázat na ekonomický smysl těchto řešení. Je potřeba hledat argumenty, kterým investor rozumí: ekonomiku projektu, rychlost výstavby nebo efektivitu celého procesu. Právě dřevo může dobu výstavby významně zkrátit. Škoda, že současné stavebnictví je nastavené na beton a dřevěných staveb vzniká zatím velmi málo. Je příznačné, že první rezidenční dřevostavby v Praze realizují rakouští a švédští investoři. To se doufám po dokončení Dřeváku změní.

Od 1. srpna 2025 umožňuje novela normy ČSN 73 0802 díky nové příloze K navrhovat čisté dřevěné nosné systémy až do požární výšky 18 metrů. Přesto jsem moc neslyšela o připravovaných dřevostavbách k realizaci. Co podle vás nejvíce brzdí rozvoj?

Příprava projektu běžně trvá pět let, takže dnes ještě nevíme, kolik nových dřevostaveb se připravuje, možná je jich na stolech, respektive v počítačích architektů celá řada. Nicméně samotné zvýšení požární výšky nepovažuji za zásadní změnu. U větších dřevostaveb mi připadá zajímavější individuální inženýrský přístup než využití nového limitu, který stejně v praxi znamená přibližně pouze jedno patro navíc. Pro developery se rezidenční projekty stávají ekonomicky zajímavými až od určité výšky. U čtyřpodlažního domu už je potřeba výtah, přitom objem bytů, který díky němu získáte, je stále poměrně malý. U Radlického Dřeváku se okolnosti sešly příznivě, protože projekt byl už v soutěži navržen jako čtyřpodlažní, čímž se ale zároveň stal poměrně specifickým případem.

Dalším faktorem je míra nejistoty, které tuzemští investoři a developři čelí. Cesta od

přípravy projektu ke kolaudaci je natolik nepřehledná, že nemají chuť přidávat další potenciální riziko, ať už jde o obavy z vyšších nákladů, složitější povolenání, nebo požární řešení. Těch nejistot je zkrátka tolik, že se snaží vyhnout všemu, co by proces mohlo více zkomplikovat.

Tak pro jaký typ investora představují dřevostavby největší výhodu?

Ideálním řešením mohou být pro města a obce. Všichni víme, že politici uvažují v horizontu čtyřletého volebního období, a právě dřevostavbu lze během této doby připravit i dokončit. Až dva a půl roku zabere projektování, přibližně rok a půl samotná výstavba. Starosta tak může projekt nejen zahájit, ale ještě před koncem mandátu otevřít. Výrazně kratší doba realizace je proto argumentem, na který by mohly města a obce slyšet.

Rezidenční komplex D.O.K. Radlice tvoří Dřevák (dřevostavba s nosnou konstrukcí z CLT panelů), Onyx a Krystal (tradiční materiály a stavební postupy). Souběh obou technologií v jednom projektu nabízí developerovi přímé porovnání pro budoucí výstavbu.

Pojďme ke konkrétním příkladům. Byl Radlický Dřevák navrhován jako dřevostavba už od začátku, nebo se k ní projekt dostal až v průběhu svého vývoje?

V developerské soutěži, kterou vypsal Skanska pro několik architektonických kanceláří, jsme navrhli soubor čtyřpodlažních budov, aniž bychom předem určovali, z jakého materiálu budou postaveny. Na lokalitě mě nejvíc oslovilo zasazení bytových domů do zeleně. Radlická ulice sama o sobě není klidná a svým charakterem spíš připomíná městský přivaděč, pozemek se ale nachází vysoko nad komunikací, takže je člověk obklopen zelení a přitom má jen pár minut chůze k metru. Právě tohle spojení dobré dostupnosti a přírody bylo výjimečné.

Říkat, že dřevo voní a zeleň působí příjemně, jsou sice důležitá fakta, ale investora nepřesvědčí. Důležité je poukázat na ekonomický smysl těchto řešení.

Když jsme v koncepční soutěži uspěli, začali jsme se Skanskou zvažovat možnost dřevostavby. Česká pobočka si zpočátku nebyla jistá, po konzultaci se švédskou centrálou ale pro projekt získala podporu. Následovala řada úvah, zda by měly být ze dřeva postaveny všechny domy, nebo jen jejich část.

Teď už rozumím, proč v projektu D.O.K. Radlice stojí vedle Dřeváku i dva rezidenční objekty postavené konvenčními technologiemi.

Jde o pilotní projekt, díky kterému lze na jednom místě porovnat průběh výstavby, technická řešení i akustické vlastnosti, jež jsou u rezidenčních staveb klíčové a zároveň patří k citlivějším stránkám dřevostaveb. Prověřovalo se také, zda dřevěná konstrukce neomezí okruh potenciálních zájemců. Praxe však ukazuje, že pro nájemce ani kupující dřevo nepředstavuje problém.

V současnosti na stavbu přichází velké množství developerů a dalších investorů. Myslím, že zkušenosti z Dřeváku a jeho přijetí trhem budou důležitým signálem i pro další podobné projekty.

Domníváte se, že Dřevák bude začátkem nové typologie bytových domů v Česku?

Určitě nepůjde o ojedinělý projekt. Ve Žďáru nad Sázavou už ostatně vznikl dřevěný bytový dům navrhovaný ateliérem Kuba & Pilař architekti a my v současnosti jednáme s dalšími investory na Moravě o podobných záměrech. Dřevostavby se tedy nepochybně stanou jednou z možných cest, nemyslím si ale, že půjde o mainstream.

Zatímco v rezidenční výstavbě si dřevo už svou pozici našlo, u administrativních budov se u nás téměř neuplatňuje. Proto by bylo skvělé, kdyby se podařilo realizovat

Dřevák nevystupuje jako solitérní ikonická stavba, nýbrž jako integrální součást urbanistické kompozice celého komplexu. Jeho nízkopodlažní hmota otevírá těsný kontakt s parterem, plochami zeleně a komunitním životem, který se bude odehrávat ve sdíleném polootevřeném vnitrobloku.

i celodřevěnou administrativní budovu, a právě takový projekt teď se Skanskou připravujeme v Radlicích, naproti ČSOB, přímo u metra.

Kdy jste na projektu začali pracovat?

Navrhovat jsme ho začali ještě před Dřevákem, pak se na určitou dobu zastavil, teď se ale znovu rozběhl a je ve fázi stavebního povolení. Jde o čtyřpodlažní dům, jehož výšku určují limity územního plánu, takže ho neumožnila navýšit ani změna normy. Jeho realizace by mohla být důležitým impulzem pro další podobné projekty.

Co může rozhodnout o tom, zda se dřevo prosadí také u administrativních budov?

Zásadní roli budou hrát finanční mechanismy, které změní pravidla trhu. Když mluvím s lidmi z bankovního i finančního prostředí, vidím, jak jsou stále více vedeni k financování energeticky úsporných projektů, zvláště v nejvyšších třídách A nebo B. Podobné to bylo s certifikacemi typu LEED. Developeri je zpočátku vnímali spíše jako zbytečný náklad. Postupně však zjistili, že firmy chtějí sídlit v certifikovaných budovách, přestože jejich klienti mnohdy ani nevědí, co označení u vstupu konkrétně znamená. Tlak nájemců tedy přiměl developery změnit přístup a myslím, že podobný vývoj čeká také dřevostavby.

Ve Francii se například staví z hlíny. Vznikají také stavby ze slámy. Jsou to nádherné materiály s minimální uhlíkovou stopou. Hlína navíc výborně funguje z hlediska akustiky i vnitřního prostředí. Přiznávám ale, že v našem ateliéru jsme k takovému kroku zatím odvahu nenašli. Fascinujícím příkladem je švýcarský HORTUS od Herzog & de Meuron, který kombinuje dřevo a hlinu. Materiál vytvářený přímo na stavbě se využil k vytvoření drobných kleneb mezi dřevěnými trámy. Vznikly tak stropní konstrukce, které lze rozebrat, znovu použít a hlinu případně vrátit do země. Jenže takto důsledné řešení

se podařilo dotáhnout jen proto, že projekt nebyl veden pouze logikou spekulativní výstavby a následného prodeje. Vznikal na základě jasně formulovaného zadání, jež umožnilo sledovat dlouhodobou hodnotu budovy, a nikoli jen její okamžitou návratnost.

Jak bude pojata dřevostavba administrativní budovy pro Skansku?

Základním principem je využít dřevo především jako konstrukční materiál. Právě v konstrukci podle mě dává největší smysl a zároveň není vystaveno takovému namáhání jako na vnějším plášti budovy.

Největší otázkou proto zůstává podoba fasády. Dřevo se na ní používá často, ale právě tam nejvíce trpí klimatickými vlivy a může být náročné na údržbu. Se Skanskou proto zvažujeme dvě odlišné varianty. První počítá s keramickým nebo tištěným betonovým obkladem, který by lépe odolával povětrnostním podmínkám. Druhou možností je dřevěná fasáda s opalovaným povrchem, jenž zvyšuje odolnost materiálu. Podobně upravené dřevo v Japonsku jsem viděl v jednom onsenu a působilo velmi krásně a zároveň neobvykle.

Zmínil jste, že dřevo dává největší smysl právě v konstrukci. Bytový dům Dřevák ji má hybridní. Šlo o kompromis s investorem nebo záměr od počátku?

Varianta, kterou jsme původně navrhovali, byla za hranicí toho, co byl investor ochoten akceptovat. Čistě dřevěná konstrukce by celý projekt výrazně prodražila. Výsledkem je proto kombinace dřevěné konstrukce a dalších materiálů, které zajišťují potřebné akustické vlastnosti.

Museli jste při návrhu Dřeváku udělat nějaký kompromis, který vás dodnes mrzí?

Určitým kompromisem byla menší viditelnost samotného dřeva, ale i s odstupem času to nevnímám jako něco, čeho bych měl zásadně litovat. Podstata dřevostavby podle mě nespočívá v tom, že dřevo musí být za každou cenu pohledové, ale v tom, že tvoří samotnou konstrukci domu. Dřevo je samozřejmě příjemný materiál, a proto ho rádi uplatňujeme všude, kde to jde, ale u Dřeváku jsme jeho pohledové využití nikdy nepovažovali za hlavní cíl.

Zároveň zatím přesně nevíme, jakou roli hraje dřevěná konstrukce při rozhodování kupujících, protože pro mnoho z nich může být nakonec podstatnější cena nebo lokalita než materiál, ze kterého je dům postavený.

Souvisela s touto nejistotou i skladba bytů? Napadá mě, jestli právě proto najdeme ve Dřeváku spíše menší byty, zatímco větší jednotky jsou soustředěné do Onyxu a Krystalu.

Přesně tak, rozdělení bytů vycházelo z obchodní úvahy investora, nikoli z architektonického konceptu. Odrážela se v něm obava, jak trh dřevostavbu přijme. Osobně si přitom myslím, že právě dřevěný dům by mohl být velmi vhodný pro rodinné bydlení. Rodiny, které přemýšlejí o udržitelnosti a kvalitě prostředí, by podle mě rády bydlely ve dřevostavbě, v zeleni a třeba i bez vlastního parkovacího místa. Určitý segment lidí v současnosti

Dřevo tvoří nosnou konstrukci a na vybraných místech je zároveň ponecháno jako pohledový materiál v interiéru.

vědomě volí život bez auta a v zahraničí je tento trend ještě čitelnější. Naše normy však architekty nutí navrhovat stanovený počet parkovacích míst, což je svým způsobem paradox. Parkovací stání cenu bytu zvyšuje až o desítky procent. Developer by přitom mohl nabídnout byt bez něj výrazně levněji a ekonomicky by na tom neprodělával.

Problém je, že město nemá účinný nástroj, jak zabránit tomu, aby si majitel bytu bez parkovacího místa pořídil auto a odstavil ho v okolních ulicích. Stavební úřady se proto obávají dalšího zatížení veřejného prostoru a projekty s výrazně menším počtem stání nepovolují. V Londýně je systém nastaven jinak: koupíte-li si byt bez parkovacího místa, nemůžete jednoduše parkovat na ulici. Jedno opatření podporuje druhé.

Myslím, že zkušenosti z Dřeváku a jeho přijetí trhem budou důležitým signálem i pro další podobné projekty.

Máte pravdu, že parkování je jedním z nejvíce podceňovaných environmentálních témat developmentu.

Několik developerů jsem se už snažil přesvědčit, aby postavili alespoň jeden dům bez parkování nebo s jeho výrazně omezenou kapacitou. V projektech běžně však kvůli normám vznikají pod šestipodlažním bytovým domem tři podlaží garáží, aby bylo zároveň možné splnit požadovaný koeficient zeleně. To představuje obrovský náklad na zakládání budovy, jenž je následně rozpuštěn do ceny bytu.

Architekt je pak jen malou součástí složitějšího mechanismu, jehož jednotlivá kola se už dávno otáčejí. Nechci se jím nechat semlít, ale zároveň se snažím někde jeho pohyb alespoň přibrzdit a jinde mu dát jiný směr.

Martina Tůmová